

Orosz István

Danse macabre

Ez a gyökérhullámos járdák völgye, guávaszaga van a szélnek,
a parkoló autók alatt különböző színű szemű macskák élnek.
Éjszaka van mindig, a meszelt törzsekre neonkígyók csavarodnak,
osonsz a kéken villogó esőben, ahogy a graffitifestők szoktak.
Felköhögött sók, elfeledett szigetek és eltűnt repülőgépek;
ínyeden érzed, épp ez az évszak a perce a végső száműzetésnek.
Az otthoni idő szerint kelsz, és az itteni idő szerint fekszel,
járod a néptelen utcát, amit a névtelen folyó medre metsz el.
Áll a halál egy üres kirakatban, és lassan táncolja a tangót,
nem emlékszel rá, vajon azelőtt, vagy, hogy már akkor ugyanitt volt.
(Nincs is itt, csak danse macabre, valami lassú, méla versben,
észre sem venne, tán te sem őt, ha egyszer erre járnál ébren.)
Rálelsz az apró szállodára, arra, amelyben egykor laktál,
megvan a hallban a pálma, ugyanaz, s nagyjából ugyanott áll.
A portás új, tán nem is ért meg, de engedi, hogy fényképezzél,
tesz-vesz a pulton, olykor rád néz, jelezni akarja azt, hogy nem fél.
Elfelejtetted a szobaszámot, de az ajtót úgyis megtalálod,
fönt van a másodikon, ahol a tapéta narancsvirágszínűbe váltott.
Lassan tempózol át az egymásnak fordított tükrök táblái között,
hajakon, fűvel bevetett arcokon, melyeken a só kiütkezött,
úszol a suttogó örvénylésben, ránt magával a mágnesesség,
nyitva az ajtó, lépj be, beléphetsz, nem mondhatja már senki se: tessék.
Ott fekszel, ugyanott, kiterítve, s kanyargó karcsú gyöngyfonálon
száll ki a szádon a lélek, s iramlik az álom, az álom, az álom.